

[Udenrigsministeren.]

eller anden mystisk Maade har faaet ind i Bevidstheden.

Men til Trods for alle Anstrengelser var Resultatet dette, at der ved Udgangen af Aaret laa ubenyttede Attester til et Beløb af 59 Mill. Kr. for Tysklands Vedkommende, medens det tilsvarende Beløb Aaret forud havde været 28 Mill. Kr. Af disse 59 Mill. Kr. var 16 Mill. Kr. Attester, som skulde benyttes før Aarets Udgang, og som derfor tabte deres Gyldighed, da Aaret løb ud, og disse Attester lød paa alle mulige forskelligartede Varer, bl. a. paa de Varer, hvorom man mener, at særlige Beskyttelsestendenser skal gøre sig gældende, ogsaa paa de Varer, som det ærede Medlem gav en længere Redegørelse for med Angivelse af Forholdet for hver enkelt Vare i en længere Periode. Naar disse Varer i Øjeblikket ikke indføres i større Mængder fra Tyskland, beror det ikke paa, at der er for faa Attester, men det beror paa, at Attesterne ikke udnyttes.

Trods disse Vanskeligheder lykkedes det dog at naa meget nær til, at den samlede Plan for Samhandelen med Tyskland i 1936 blev gennemført. For Valutapukkelen Vedkommende var Forholdet det, at den ved Slutningen af dette Aar kun laa faa Millioner over det Beløb, den udgjorde ved Slutningen af det foregaaende Aar, paa et Tidspunkt, hvor det Samhandelsforhold, vi havde til Tyskland, var af en anden Karakter, navnlig derved, at det samlede Beløb var meget lavere. Valutapukkelen var med andre Ord ved Aarets Udgang ikke større end naturligt, naturligt som Følge af dette, at hvad vi køber i Tyskland, køber vi for en meget stor Del paa langvarig Kredit. Nu ønsker man at bringe den ned. Tyskerne vil gerne af med den, Nationalbanken vil ogsaa gerne af med den, og da der desuden er megen Strid om den, er det et forstaaeligt Ønske at bringe den ned. Men i og for sig har den sin naturlige Forklaring i Samhandelsforholdet mellem Tyskland og Danmark og maa være større, naar Samhandelen har betydeligt Omfang, end naar den har ringere Omfang.

Jeg kommer saa til Aaret 1937. Her talte det ærede Medlem jo om de Varer til Beløb af 88 Mill. Kr., som Landbrugsorganisationerne har tænkt sig og kunde ønske at levere mere af i 1937, end man leverede i 1936. Det er jo et Ønske, vi alle kan dele. Noget andet er, om vi kan regne med, at vor Udførsel Aar efter Aar sættes op i Forhold til Tyskland. Ikke let er det at gaa ud fra, at dette skulde blive muligt, men saa langt som vi kan naa frem mod

det, saa langt bør vi naturligvis bestræbe os for at naa frem. Det ærede Medlem mente, at der var tilstrækkeligt Grundlag for en saadan Forhaabning i de Samtaler, som danske Landmænd havde ført med tyske Landmænd, hvorunder tyske Landmænd viste et venligt Sind over for danske Landmænd. Jeg synes, det er glædeligt, at de gør dette, men de Referater, jeg har set fra de paagældende Forhandlinger — ogsaa det Referat, som Landbrugsraadet har været saa venligt at tilstille mig —, giver nu ikke Udtryk for, at der er Grund til fuldkommen sikre og glade Forhaabninger. Jeg tror, der med Henblik paa de store Ønsker, der fremkom fra dansk Landbrug, og som det ærede Medlem ogsaa sagde man fandt store, findes en Bemærkning om, at man i Danmark ikke maa glemme, at der ogsaa findes Bønder uden for Danmark og Tyskland, og at der maa tages et vist Hensyn hertil.

Naa, jeg skal ikke lægge megen Vægt paa, om disse Forhaabninger var mere eller mindre underbygget i Samtalerne, men Afgørelsen af vore Samhandelsforhold blev nu engang ikke truffet af disse Repræsentanter for tyske Landbrugere, selv om der var en Repræsentant for Regeringen til Stede; Afgørelsen blev truffet og maatte træffes paa Grundlag af det Standpunkt, der indtoges af den tyske Regeringsdelegation efter den tyske Regerings Ordre. Denne tyske Regeringsdelegation mødte vi med Erklæringen om, at vi ønskede den størst mulige Afsætning for det danske Landbrug og med Angivelsen af, hvor meget Organisationerne mente de i saa Henseende maatte fremføre Ønske om, men saa snart dette Ønske var fremsat, erklærede man fra den tyske Forhandlingsdelegations Side, at det var umuligt at tage dette som Udgangspunkt for det Kvartal, der skulde danne Grundlaget for det følgende Aars Samhandel mellem Danmark og Tyskland. Man stillede fra tysk Side Forslag om Tal, der laa under Gennemsnittet pr. Kvartal i Aaret 1936. Ved en lang Række af Anstrengelser og meget besværlige Forhandlinger lykkedes det os at drive Tallet op til Gennemsnittet for Aaret 1936, men det var fuldkommen udelukket, at man fra tysk Side vilde gaa videre, ikke fordi man ikke vilde have Varer, men fordi man med Erfaringerne fra den foregaaende Udvikling bag sig følte sig sikker paa eller i hvert Fald nogenlunde sikker paa, at Danmark ikke kunde komme højere op med sine Køb. Det var Udgangspunktet. Imidlertid er der jo aabnet Mulighed for at komme højere op. Hvis det